

REPORTAGE SYMPOSIUM TJALLING WATERBOLK

Bioloog, archeoloog, natuurbeschermer en historicus, Tjalling Waterbolk is het allemaal. Hij woelde in de aarde tussen Hunze en Eufraat, de bewoningsgeschiedenis van Noord-Nederland legde hij bloot. Een hommage is zijn deel.

Fluitconcert voor Tjalling Waterbolk

ED VAN TELLINGEN

ASSEN Als gelauwerde emeritus hoogleraar loopt Tjalling Waterbolk met zijn rollator door de statige gang die de Abdijkerk van het Drents Museum verbindt met grand café Krul. Zo-even is hem van alle kanten lof toegezwaaid voor 'het werk van eeuwen' dat hij heeft verricht. Het is, niet toevallig, ook de titel van het boek *Werk van Eeuwen* waarin Jos Bazelmans en Jan Kolen het veelkleurige leven beschrijven van de jongen uit Havelte die Waterbolk ooit was.

Hij heeft gistermiddag nog niet de gang verlaten of een vrolijk fluitconcert breekt los. Even is er de schrik, dan de glimlach van herkenning. De fluitjes klinken liefdevol. Als een concerto grosso in D-majeur, voor wie dat wil horen tenminste, voortgebracht door een groep vrouwen en mannen die op een fluitje blazen.

Niet zomaar een fluitje, maar een tje die is versneden uit de tak van een lijsterbes. Tjalling Waterbolk was vroeger al gecharmeerd van het fluitje dat hij en zijn vrienden fabriceerden in het Holtlingerveld. Lijsterbessen in overvloed. Die passie voor deze 'bastfluitjes' of 'huppies' (ze maakten een huppend geluid) heeft de Drent altijd behouden. Hij deed zelfs een (niet gepubliceerd) onderzoek naar de fluitjes die vroeger door schoolkinderen werden gemaakt. Het is hooguit een voetnoot in zijn omvangrijke werk, maar de schrijvers van het boek wijden er wel een paragraaf aan.

Het fluitconcert is een eerbetoon voor de man die uitgroeide tot een icoon van de archeologie. Niet alleen in Nederland, maar ook daarbuiten. En meer dan dat. Als geen ander slechte Waterbolk de muren tussen de wetenschappen. „In alles openbaarde zich de liefde voor het landschap in de meest brede zin van het woord”, typeerde Eric van der Bilt,

Tjalling Waterbolk, met zijn vrouw Mien aan zijn zijde, toont fier het boek over zijn werk en leven. FOTO MARCEL JURIAN DE JONG

directeur van de stichting Het Drentse Landschap.

Met zijn integratie van vakgebieden was hij al in de jaren veertig en vijftig, zijn tijd ver vooruit. Natuurwetenschappen en cultuurhistorie horen bij elkaar. Bodemkunde en archeologie krijgen, bijna letterlijk, meer diepgang als je ze verbindt met historische sociologie. Het is 'een interdisciplinaire aanpak' die ook een inspiratiebron vormt voor hoogle-

De liefde voor het landschap in de meest brede zin van het woord

raar Theo Spek, hoofd van Kenniscentrum Landschap van de Rijksuniversiteit Groningen.

Harm Tjalling Waterbolk, hij kwam deze week ruimhartig voorbij in de kolommen van *Dagblad van het Noorden*. Allemaal naar aanleiding van het boek waarvan Waterbolk zelf het eerste exemplaar krijgt overhandigd. Het vormt de finale van het symposium dat plaatsvond in de aloude Abdijkerk.

De ontwapenende Janna Fleuren steelt de show, de 20-jarige voorzitter van de Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie (NJN), waarvan Waterbolk ooit zelf voorzitter was. Daar leerde hij Mien kennen, nu zijn 89-jarige vrouw. „We vinden het mieters dat Janna hier was”, zegt Waterbolk in zijn dankwoord. En even daarvoor had hij twee kussen gegeven aan de verbouwde voorzitter.